

Nr 498.

Av herr **Lundquist** i Rotebro, *i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 175, med förslag till förordning om ändring i vissa delar av motorfordonsförordningen den 20 juni 1930.*

Genom Kungl. Maj:ts proposition nr 175 har riksdagen beretts tillfälle att yttra sig över upprättat förslag till förordning om ändring i vissa delar av motorfordonsförordningen den 20 juni 1930.

Till en del upptar den nya förordningen bestämmelser, som nödvändiggjorts av förslaget om fordonsskatt även för släpvagn, avsedd för stadigvarande bruk. Mot vad i sådant avseende föreslagits synes intet vara att erinra.

Den nya förordningen innehåller emellertid jämväl vissa ändringar av motorfordonsförordningens §§ 24 och 25, vilka ändringar föreslagits för att giva åt förordningens bestämmelser en ordalydelse, som utesluter en sådan enligt den föredragande departementschefens uppfattning oriktig tolkning av förordningen, som, enligt vad erfarenheten visat, möjliggöres av de nuvarande bestämmelserna.

Departementschefen framhåller, att delade meningar uppkommit, huruvida med nuvarande bestämmelser utövare av stads- och länstrafik ha rätt att utföra körning i det fall, att från ort utom trafikområdet beställning inkommit till trafikutövaren att utom sagda område avhämta personer eller gods för vidare befordran därifrån. Spörsmålet hade även åtminstone i ett fall varit föremål för domstols prövning och enligt den tolkning, som hithörande bestämmelser därvid i högsta instans erhållit, skulle sådan rätt icke föreligga. Statsrådet säger sig emellertid finna, att en sådan tolkning i vissa fall skulle kunna föranleda uppenbara orimligheter, och föreslår därför, att bestämmelserna kompletteras så, att det blir tydligt utsagt, att här omhandlade rätt tillkommer innehavarna av tillstånd till stads- eller länstrafik. Ett nytt mom. 3 till § 25 har därför föreslagits av följande lydelse: »Innehavare av tillstånd till stads- eller länstrafik äger att i anledning av beställning, som av honom emottagits å ort inom trafikområdet, utföra körning jämväl till ort utom detsamma.»

Det skall icke förnekas, att de exempel, som departementschefen anført, tala för ändring av nu gällande bestämmelser. Emellertid torde å andra sidan en komplettering av motorfordonsförordningens föreskrifter i enlighet med Kungl. Maj:ts proposition komma att få en avsevärd räckvidd och be-

tydligt mera vittgående konsekvenser, än vad departementschefens eget uttalande synes giva vid handen, och i sin tur kunna komma att giva anledning till nya komplikationer och tvister. Särskilt torde detta bliva fallet i fråga om lastbiltrafiken. Jag ber att i korthet få något närmare belysa detta.

Enligt nu gällande bestämmelser kan en lastbil efter transport till ort utom trafikområdet endast å *samma* ort »tagas i bruk för körning direkt tillbaka till trafikområdet».

Det nya moment, som i propositionen föreslås infört i § 25, och departementschefens uttalande i anslutning till detta komme att i detta avseende medföra väsentliga förändringar. *En lastbilägare skulle sålunda, därest detta förslag genomfördes, med enbart länstrafikstillstånd kunna genom på förhand träffade överenskommelser utföra transporter mellan de mest skilda platser i landet.*

Det är påtagligt, att en sådan ordning avsevärt skulle komma att öka det virrvarr på transportväsendets område, som tyvärr redan råder som en följd av biltrafikens oerhörda utveckling och som närmare belysts i den motion, II: 315, jag tidigare väckt rörande reglering av förhållandet mellan automobiltrafiken å ena sidan samt övriga kommunikationsföretag å den andra. Den konkurrens, som redan nu på många håll överskridit gränserna för vad som kan anses sunt och nationellt lämpligt — detta såväl i vad rör biltrafikföretagen inbördes som dessa å ena sidan och övriga kommunikationsföretag å den andra — skulle ofrånkomligen än mer skärpas och upprätthållandet av en förnuftig taxepolitik än mer försvåras. Detta kan icke ur landets synpunkt vara till gagn, och det kan därför också starkt ifrågasättas, om en ändring i enlighet med Kungl. Maj:ts proposition i nu ifrågavarande avseende bör vidtagas.

Det är vidare att märka, att åtskilliga andra av motorfordonsförordningens bestämmelser torde behöva göras till föremål för förnyat övervägande och undergå förtydligande ändringar. Även detta har närmare påvisats i den förut omnämnda motionen II: 315, i vilken jämväl föreslagits en ingående utredning av hela det stora problem i fråga om landets transportväsen, som biltrafikens utveckling skapat.

Med hänsyn till det nu anförda synas starka skäl tala för att statsmakterna icke i frågans nuvarande läge ta definitiv ställning till det detalj-spörsmål, statsrådet och chefen för kommunikationsdepartementet här framdragit, utan att jämväl detta spörsmål får ingå i den ingående och allsidiga utredning av hela detta trafikproblem, som jag vågar hoppas med det snaraste skall bliva igångsatt.

Under återopande av vad ovan framhållits tillåter jag mig hemställa,

att riksdagen i sitt yttrande över det i Kungl Maj:ts proposition nr 175 framlagda förslaget ville beträffande bestämmelserna i den nya förordningens §§ 24, 25 och

44 uttala, att riksdagen, utan att för närvarande i sak vilja taga ställning till de föreslagna nya föreskrifterna eller den uppfattning rörande berörda spørsmål, som föredragande departementschefen uttalat, anser, att eventuell ändring av dessa paragrafer icke bör vidtagas, förrän en mera ingående utredning av frågan verkställts.

Stockholm den 22 mars 1932.

R. Lundquist
i Rotebro.
